

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. január 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ISTENNEK TETSZŐ ISTENTISZTELET

Lekció: ApCsel 2,42-47

Alapige: 3Mózes 23,1-3

Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd el nekik, hogy melyek az Úr ünnepei, amelyeket ki kell hirdetnetek, szent ünnepre való hívással. Ezek az én ünnepeim:

Hat napon át végezhetitek munkátokat, de a hetedik napon teljes nyugalom legyen szent összegyülekezéssel. Semmi munkát ne végezzetek; az Úrtól rendelt pihenőnap legyen az mindenütt, ahol laktok.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy előtted állva, neked hódolva folytathatjuk az előbbi éneket, és megvallhatjuk ismét, hogy nagy kiváltságnak tartjuk, hogy színed elé engedsz bennünket, hiszen szentséged, tisztaságod, igazságod nem tűri a szentségtelenséget, a tisztátalanságot és azért mondtad többször: a nép ne jöjjön fel a hegyre, csak Mózes mehetett oda.

Engedd valóban így látnunk, Urunk, hogy milyen nagy kiváltság, hogy bennünket, bűnösöket, vagy bennünket, olyan bűnösöket, akiknek megkegyelmeztél, és bűnüket a tenger mélyére vetted, mégis a te hatalmas, szent színed elé engedsz. Mi több: megjelenysz közöttünk, Urunk. Itt vagy a középén, és még ennél is nagyobb dolog, hogy megszólalsz közöttünk, van mondanivalód a számunkra. Nem fordulsz el szótlánul tőlünk, hiszen ha elfordulnál, akkor mi a sírba szállókhöz volnánk hasonlóak.

Köszönjük neked azt a nagy kegyelmet, amely Krisztusban felénk hajolt, amely felemelt, életre hívott, megszentelt, megigazított, megdicsőített, és vallhatjuk mi is boldogan: nincs kárhoztatás, kicsoda vádolja Isten választottait. Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk! Senki nincs, bizonytalanság nincs.

Áldj meg bennünket, áldd meg a te népedet, Urunk nemcsak itt, hanem szerte az egész világon, ahol ma összegyülekeznek, és ahol előtted hódolnak, téged tisztelnek.

Ámen.

Igehirdetés

Hónapok óta forgatom szívemben, hogy egyszer jó lenne a gyülekezet közösségében beszélni arról, hogy az ige szerint mi is az istentisztelet, melyek az elemei, aminek sorrendjét úgy hívjuk: liturgia, és hogyan gyülekezzünk ide, az Isten templomába vasárnaponként vagy ünnepnaponként. Vannak itt testvérek, akik évtizedek óta ezzel tisztában vannak, de ilyenkor nézzünk azokra a testvéreinkre is, akik talán nem régen járnak a gyülekezetbe, és szeretnék egyszer hallani vagy megtudni, hogy miért fontos az istentisztelet. Hogy mi és hogyan követi egymást, miért éppen így követik egymást ezek a liturgikus elemek, és megnéznénk röviden a végén, hogyan készülünk, hogyan vegyünk részt az istentiszteleten.

Többször és többektől halljuk mi, lelkipásztorok azt, azt a kérdést, hogy miért olyan fontos, hogy részt vegyünk az istentiszteleten. Sokan kicsit felháborodnak, amikor ezt forszírozzuk, amikor hívjuk őket a templomba istentiszteletre. Ma már többektől azt is halljuk, hogy meghallgatják interneten, mert a mai modern korban erre is van lehetőség. Sőt van, ahol már az istentiszteletet egyenes adásban is közvetítik. Tehát nem muszáj eljönni. Többektől halljuk azt is, hogy ha hétfőn valamilyen nehéz napjuk lesz, és most vizsgaidőszakban a fiatalok mondhatják: akkor vasárnap tanulunk kell a másnapi kemény vizsgára. Vagy ha valami közbejön nekünk, felnőtteknek is, akkor nyugodtan elhagyhatjuk. Elég, ha néha-néha megmutatjuk magunkat.

Nézzük meg, Isten ígéje mit mond arról a szent összegyülekezésről, amit a 3Mózes könyvében olvasunk, és amely gondolat a Bibliában több helyen előfordul és megjelenik.

A Cselekedetek könyve 2. fejezetében olvassuk, hogy azok, akik pünkösdkor megtértek, mivel voltak foglalatosságok. Összegyűltek a templomban és házanként, és foglalkoztak a tanítással, a kenyér megtörésével, a szeretet-szolgálattal. Egymást támogatták és megélték azt a közösséget, amelyet Isten rendelt a népe számára.

Bizonyára többen látták, hogy a bejáratnál lévő két oszlopon két ígéstartó van kirakva: „A Mester itt van és hív téged” — „Barátom, miért jöttél?” — ezt azért mondom, mert akik itt jönnek be, ezen a kis ajtón, azok esetleg nem látják ezt a két ígéstartót, kimenetelkor sem lehet látni, ott másik két ige van, ezeket is érdemes elolvasni és szívünkben elvinni.

Az egyik: „A Mester itt van és hív téged” a másik: „Barátom, miért jöttél?” Az egyik kijelentés, egy tény, a másik egy kérdés. Miért vagyunk együtt? Olyan jó, hogy ebben az ígében benne van az a válasz: azért, mert a Mester itt van, és hív bennünket. A másik kérdés: miért is jövünk az istentiszteletre.

Olyan nagy csoda, hogy Isten itt van közöttünk, nem az a csoda, hogy mi itt vagyunk. Az is csoda, hiszen lehetnénk máshol. Az itt levők közül többen elmondhatják, hogy máshol kerestem a boldogságom — ahogy az egyik énekünk mondja —, voltak olyan vasárnapok, amelyeket máshol töltöttünk, vagy máshogyan töltöttünk, mint most. De az a még nagyobb csoda, hogy Isten itt van közöttünk, hogy Jézus Krisztus megjelenik az övéi között. Úgy, mint a feltámadás után, amikor megjelenik az övéi között, és rájuk köszön: Békesség nektek! — és ebből gyógyulás, hiterősödés támad. Tudjuk, az egyik tanítvány leborul Jézus elé, és azt mondja: „én Uram, és én Istenem!” Ez az igaz istentisztelet, amikor megérti valaki, hogy Jézus a középben van, minden csendre térjen azért, és legyen ez az eredménye ennek: „Én Uram, én Istenem”.

Sokan kérdezik, különösen ünnepek előtt: mikor kezdődik az istentisztelet? Arra kíváncsiak, hogy 9-kor, 11-kor és este 6-kor lesz-e istentisztelet, és nem 8-kor, 10-

kor, ahogy megszoktuk. Nekem azért furcsa ez, mert legszívesebben azt válaszolnám, hogy az istentisztelet akkor kezdődik, amikor neked felragyog a Krisztus. — Tudom, hogy itt a templomi gyülekezeti istentiszteletet kérdezik.

A Biblia szerint az Isten tisztelete akkor kezdődik, amikor valaki számára Jézus Krisztus *személyes Megváltóvá* válik, mert attól kezdve tudjuk tisztelni az Istent. Attól kezdve az ember már képes arra is. Addig ugyanis nem képes rá. Azt mondja a mi KÁTÉ-nk: Addig hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére. Ez származik az én bűnös természetemből. Ez származik abból a bűnből, amely rám kiáradt, és amelyet napról-napra szaporítok.

Olyan szép az az ének, amit az előbb énekeltünk. Az egyik versében van, hogy a mi atyáink addig, míg meg nem ismertek téged, nem tiszteltek. De mihelyt valaki megismeri Jézus Krisztust, kezdi tisztelni az Istent.

Jónéhány évvel ezelőtt volt a TV-ben egy riport. Megható volt, azért emlékszem rá. Egy nagymamát mutattak be, aki sok unokáját felnevelte. Hat vagy hét gyerek volt a családban. A szülők balesetben haltak meg — vagy valamilyen tragédia volt a családban. Ez a nagymama felnevelte a hat vagy hét gyermeket. A TV bemutatta egy napját ennek a nagymamának. Reggeltől kezdve, ahogy a gyerekeket felöltözteti, elküldi az iskolába, hogyan várja őket haza, főzi meg az ebédet, aztán mosnia és vasalnia is kell. Megkérdezték: hogy van ereje hozzá? Elmondta: a szeretet ad nekem erőt. A végén meg is ajándékozták a nagymamát és a családot, és azzal fejeződött be, hogy a riportert azt mondta: kedves nagymama, minden tiszteletünk az öné. Miért mondta ezt: a tiszteletünk az öné? Azért, mert meglátták és megtudták, mit tesz ez az asszony.

Így van ez Isten tiszteletével is. Az az ember tudja Istent tisztelni, aki megérti, hogy mit tett Isten érte. Tudjuk, hogy ez sokkal több, mint ennek a nagymamának a tette és cselekedete. Péter ezt hirdeti pünkösdkor. Úgy olvassuk az igében: Istennek nagyságos dolgait (érthetjük: Istennek nagyságos tetteit) hirdette Péter. Amikor később megírja egyetemes levelét a keresztyéneknek, a szétszórtságban élő hívőknek, akkor azt mondja: testvérek, ti is Istennek nagy tetteit hirdessétek, aki kihozott titeket a sötétségből a világosságra. Mert az az ember képes arra és kész arra, hogy Istent tisztelje, előtte hódoljon, akarátát keresse, ösvényeiben járjon, aki megismerte, hogy mit tett érte, hogy a Szentlélek segítségével mások is megértsék és felbuzduljanak arra, hogy valóban mit tett Isten érted, „ki mélységben jártam, bűnökben éltem, szerelme nagy volt, hű szerelméből dicső országot hozott az égből.”

Az ilyen ember elkezd Istent tisztelni. Megérti, hogy Jézus Krisztus miért jött. Megérti, hogy mi történt a Golgota keresztyén. Elfogadja, hogy feltámadott a mi megigazulásunkért, és az Atya jobbán van, és azt akarja, hogy ott imádjuk Őt. Ezért az ilyen ember életében elkezdődik az istentisztelet. A Biblia éppen ezért hangsúlyosan beszél arról, hogy az istentisztelet nem elsősorban időhöz vagy helyhez kötött cselekmény, hanem a *hívő életközege*. A Biblia alapján úgy mondjuk: *az életistentisztelete*. Az ilyen ember istentiszteleten van akkor is, amikor nem a templom székein ül. Akkor is, amikor nem vasárnap 8 vagy 10 óra van. Az ilyen ember Istent tiszteli a családjában, a munkahelyén, abban a közegben, ahol él, vagy éppen ahol tartózkodik. Ő állandóan Istent tiszteli.

Mondok egy olyan igét, amivel minden évben kezdődik az Útmutató. „Bármit tesztek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében tegyetek, hálát adva az Atya Istennek Őáltala.” — olvassuk a Kolosséi levélben. Tehát: bármit tesztek szóval vagy tettel, mindent Jézus nevében cselekedjétek, hálát adva Istennek általa. — Ez tehát

ISTENNEK TETSZŐ ISTENTISZTELET

az istentisztelet. Vagy a Róma 12,1-ben olvassuk: „okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul” — ez az okos istentisztelet. Vagy a Jakab leveleinek 1. fejezetében a végén olvassuk: az az igazi istentisztelet, hogy „meglátogatni az árvákat, az özvegyeket...” ez az okos istentisztelet. És ez nincs helyhez, időhöz kötve.

A János 4-ben azt mondja Jézus Krisztus a samáriai asszonynak: „az Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.” A samáriai asszony azt mondja: a mi atyáink itt imádták, ti meg azt mondjátok: ott kell imádni az Atyát. Helyhez van kötve? Azt mondja Jézus: nem. Az Isten imádata ahhoz van kötve, hogy az Isten Lélek, és akik imádják, Lélekben és igazságban kell imádniuk. Ez pedig állandó imádatot jelent.

Az igazi imádat személyes tapasztalat, amely nem azonos vallásos szertartások végzésével és esetleg képmutató istentisztelet bemutatásával, amely nem összeegyeztethető Isten igéjével. Erről olvasunk például az Ézsaiás 1-ben. Ott Isten azt mondja népének, hogy nem tűröm együtt a bűnt és az ünneplést. És elmondja Isten: hozzátok az áldozatokat, folyik a bakok vére, és azt gondoljátok, hogy eleget tettünk az istentiszteletnek. Isten azt mondja: nem. Inkább engedelmessé válnátok, a szívetekkel közelítenátok hozzám, inkább szeretnétek engem mindennél jobban, minthogy abban a pár órában úgymond: megtartjátok az istentiszteletet. *Nem tűröm együtt a bűnt és az ünneplést.*

Adja meg az Úr, hogy az életünk folyamatos és állandó istentisztelet legyen. Hiszen otthon is lehet énekelni, tudunk imádkozni. Otthon is az Ő igéjével tudunk élni. Be lehet zárkózni a belső szobába, és az Urat tisztelni, előtte hódolni.

Beszéljünk arról, amiről Isten igéje is beszél: a gyülekezeti istentiszteletről. Ez az, amiről sokan azt kérdezik: mikor, hány órakor kezdődik? Isten ugyanis rendelkezett arról is, hogy az Ő népe összegyűljön. Itt, a 3Mózes könyvében is olvasunk erről abban az igében, amit felolvastam. Később a Cselekedetek könyvében, az Újszövetségben is — nehogy valaki azt mondja: ó hát az Ószövetségi rendelkezés, az idejét múlta.

Emlékezzetek, amikor Péter és János felment az imádkozás órájára a templomba. Ezeket komolyan vették. És összegyülekeztek házanként is és a templomban is. Azt is elmondja az ige, mivel foglalkoztak. Elképzelhetetlen volt az istentisztelet gyülekezeti közösség nélkül.

Amikor Pál apostol megtér, rögtön beviszik a gyülekezetbe. Elmondja, mit tett vele Isten, mire rendelte, milyen élménye volt neki. Hogyan találkozott Krisztussal. És a gyülekezet örvendezett azon. — Egy másik helyen olvassuk, hogy Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre. Mikor megértik és elfogadják, hogy az Úr növelte a gyülekezetet az üdvözülők seregével.

Ne feledkezzünk el arról az alapvető tényről, hogy amikor egy-egy gyülekezet: a Korinthusban élők, a Filippiben, a Galaták vidékén élők levelet kaptak, akkor mindig egy helyhez kötött gyülekezet kapott olyan levelet, amit esetleg tovább kellett adniuk másoknak. Olyan körlevelek voltak ezek. Mégiscsak az a gyülekezet kapta, amely arra a helyre telepedett.

Fontos beszélni arról, hogy mit jelent számunkra a szent hely, mit jelent számunkra a templom, melyet szintén Isten rendelt, még azt is, hogy milyen legyen az. De ha Őt be akarták zárni a templomba, akkor kijelentette: ő nem lakik ugyan kézzel készített templomban. Ez azt jelenti: nem lehet kijátszani az életistentiszteletét és a templomot egymással szemben, hanem egymás mellett, egymással párhuzamosan kell látnunk.

Mi, lelkipásztorok, sokszor hallottuk szolgálatunk alatt azokat a nézeteket: otthon is tudok imádkozni. Gondolom, sokan hallották mások is ezt: neki nem kell jönnie, mert otthon is tud imádkozni. Sokan mondták: nagyobb hitem van nekem, mint annak, aki mindig a templomban ül. Mások arra hivatkoznak, hogy meghallgatják a rádióban az istentiszteletet, megnézi a TV-ben, akármilyen istentisztelet van. Kérdés, hogy amit lát, az istentisztelet-e? Legalábbis a Biblia alapján. De ebben ő szépen megnyugszik, és a Sátán megnyugtatja a lelkét: meghallgattad, megnézted — olyan, mintha ott lettél volna.

Egyszer egy fiatalembertől ilyet is hallottam: én vasárnap sportolok, egész nap futok, hegyet mászom. Én egész vasárnap a természet templomában vagyok. Nekem nem kell templomba menni. Nagy csalódásuk lesz majd ezeknek egyszer, amikor Jézus Krisztus azt fogja mondani: „sosem ismertelek titeket.” Nem találkoztam veletek.

3Mózes könyvében azt mondja az ige: Isten rendelkezik arról, hogy hat napon át dolgozzál, a hetedik nap pedig az Úré. És nemcsak azt mondja, hogy pihenj meg ezen a napon, hanem azt mondja: „legyenek szent összegyülekezéseitek” — ezt nevezzük istentiszteletnek. Éppen ezért a 4. parancsolat értelme, amit most olvastunk: emlékezzünk arra, hogy Isten teremtett mennyet és földet, az Ő nagyságos tetteire, és a hetedik nap megpihent, és emlékezzünk arra, hogy megszabadította az Ő népet. Az Ószövetség népe erre emlékezett a hetedik napon, hogy teremtő és szabadító Istenünk van. Erre kell nekünk is emlékeznünk, ezért hálát adunk.

Szabadító Istenünk van, aki a bűnnek hatalmából híven feloldozott, és annak kemény igájából szabadságra hozott. Ez az Isten azt akarja, hogy kapcsolatot tartsunk, vagyis ne csak azt, hogy a megszabadításnak örvendezzünk, hanem azt is akarja, hogy ebben a szabadságban maradjunk is meg. Szabadok maradjunk hozzá kötöten. Ez fontos. A hívő ember ezt érti meg: akkor vagyok szabad, ha hozzá vagyok kötve. Ez az én szabadságom. A hálnak a kötöttsége a víz, de ez a szabadsága is. A hívő Istenhez van kötve, és ebben a szabadságban járhat, élhet, mint Istennek vidám és boldog gyermeke.

Amikor Isten népe összegyülekezik, akkor azt mondja Isten: emlékezzetek arra, hogy ezt a napot megszenteltem. Az, hogy megszenteli Isten a vasárnapot, a nyugalom napját, azt jelenti: elválasztja a többitől. Hat napon át végezd minden dolgodat, a hetedik nap pedig meg van szentelve. Ez azt jelenti: el van választva, és ilyenkor Isten népe emlékezik arra, hogy elválasztott nép. Ez kifejeződik ezen a mai napon. Ki kell, hogy fejeződjön, hogy mi elválasztott nép vagyunk. Ugyanis egész héten Isten gyermeke a világban van, és jön a hetedik nap, amikor ennek az elválasztásnak a külső jelét is magunkban hordozzuk, nemcsak a belső tartalmát. Miért? Azért, mert ilyenkor vasárnap, kifejezetten látszik, hogy ki hova tart, hova megy.

Amikor egy másik gyülekezetben szolgáltam, és egy-egy falun keresztül mentem, mindig érdekes volt szemlélni azokat, akik az utcán voltak. Mindenkiről látszott, ki hova megy. Látszott ki megy a kocsmába, ki megy a földekre dolgozni, és látszott, hogy ki megy a templomba. Látszott a kinézetén, s főképpen, ha az énekeskönyv a kezében volt, akkor meg félreérthetetlen volt. Az egész lényén látszott, hogy el van választva. A választott nép pedig a választott helyre siet.

Igen, ugyanakkor az, hogy hova tartozunk, kiéi vagyunk, az istentiszteleten tulajdonképpen gyakorlás is, mert a mennyben is Istent tiszteli népe. A Jelenések könyvében, amikor János belelát a mennybe, és megnézi a mennyei istentiszteletet, megnézi, hogy az üdvözült sereg hogyan tiszteli Istent, hogyan kiáltja, hogy méltó a

ISTENNEK TETSZŐ ISTENTISZTELET

megöletett Bárány: Tied a méltóság, tied a fenség, a dicsőség. Énekli Mózes és a Bárány énekét. Isten összehoz bennünket.

Azt mondta: legyen összegyülekezésünk, mert megvan az Ő nyugalma való bemenetel ígérete. Majd eljön az idő, amikor a hívő számára valóságosan is csak istentisztelet lesz minden. Amikor megnyugszunk a mi fáradtságunktól — mondja az ige. Amikor csak Istent fogjuk tisztelni büntől, akadályoktól mentesen, a testtől mentesen, és örökké áldhatjuk az Ő drága nevét.

Istentisztelet azt jelenti: együtt a család. Mennyire várjátok, hogy a család együtt legyen. Ma már a technika segítségével napi kapcsolatban lehetnek a távol lévő családtagokkal is. De az olyan, mint amikor ott ül az asztalnál? Akik ezt teszik, alig várják, hogy a családtag hazajöjjön, hogy együtt legyen a család, és nem elégszenek meg azzal, hogy a technika segítségével tartásák a kapcsolatot.

Istentisztelet azt jelenti: együtt a család. Várt és hívott bennünket. Összehívott bennünket a családfő, az egyház feje, Jézus Krisztus egybehívja a megváltott népét, és azt mondja: legyenek szent összegyülekezéseitek, amikor megálltok a színiem előtt, amikor beszélek veletek, amikor gyönyörködhetek bennem. — Adja az Úr, hogy így legyen!

Még arról néhány szót: van egy belső tartalom és van egy külső forma. A belső tartalom az, amelyet úgy vallunk: a gyülekezet életének legfontosabb eseménye az istentisztelet. (Zárójelben megjegyzem, hogy a gyülekezet életének legfontosabb eseménye nem az ifi-óra, nem a kóruspróba, nem a házaspár, nem a férfi-női bibliaórák. Ezek is fontos események.) A gyülekezet életének legfontosabb eseménye az istentisztelet. Az első gyülekezeti foglalatások voltak az ige tanulmányozásában, a kenyér megtörésében, az imádkozásban, és az egymás segítésében. Mindazzal, ami itt történik, Istent dicsőítjük. Nem passzív hallgatóság vagyunk, nem egy előadásra jött közönség vagyunk, hanem Isten szívében megpihenve egy közös test tagjai.

Egyszer valaki azt találta mondani: a református istentiszteleten passzívok a tagok. Aztán kezdtük számba venni: nézzük meg azt a nagy passzivitást. Először bejön a gyülekezeti tag, a hívő testvér az istentiszteletre, és csendben imádkozik. Aztán felállunk, jelezve, hogy tiszteljük Isten igéjét. Azt az Istent, aki itt van a középen, és aki szól, megszólít bennünket. Utána kezünkbe vesszük az énekeskönyvet és éneklünk. Az imádságok, amiket a lelkész mond mindannyiunk nevében, a végén ÁMEN-t mondunk rá, ami azt jelenti: valóban úgy van, Isten sokkal bizonyosabban meghallgatja a mi könyörgésünket, mint ahogy azt várjuk, kérjük. A kimenetelnél adakozunk, egymás terhet hordozzuk. — Jó lenne látni, hogy nem passzivitás ez. De a legnagyobb dolog az, hogy figyelünk Isten igéjére. Nagyon nagy aktivitás kell, hogy valaki Isten igéjére figyeljen.

Amikor Lídia Filippiben a folyóvíz mellett hallgatja Isten igéjét, a Szentlélek kinyitja a szívét. Van egy olyan szó, ami nemcsak azt jelenti, hogy Lídia figyelt arra, hogy mit mond Pál, hanem azt jelenti: feszülten figyelt, koncentrált arra. — Azért 30-40 percig koncentrálni arra, hogy Isten mit mond, nem mondhatja senki, hogy ez passzivitás. Senki nem mondhatja, hogy addig alhatok, szépen pihenhetek, vagy másra gondolhatok. Én figyelek Isten igéjére, mégpedig feszülten, koncentráltan figyelek. Ez valóban nagy aktivitás.

Az istentisztelet részeiről még lesz szó, most annyit jegyzek meg, hogy az istentisztelet legfőbb része az ige hirdetés. Ez van a középpontban: az ige olvasása és annak hirdetése, vagyis az, hogy az istentiszteleten a mi számunkra az egyik

legnagyobb imádság az, amit a kis Sámuel mondott: szólj, Uram, mert hallja a te szolgád.

Végül néhány olyan kérdést is említsünk, ami külső, de hozzátartozik az istentisztelet lényegéhez. Az első: ha Isten elválasztotta ezt a napot a többtől, mi is választjuk el. Valakivel beszélgettem, akinek olyan munkahelye volt, hogy vasárnap is kellett dolgoznia. Bántotta ez, és azért imádkoztunk, hogy Isten adjon neki olyan munkahelyet, ahol vasárnap nem kell dolgozni. Néhány hónap múlva boldogan jött, hogy Isten adott neki olyan munkahelyet. Kicsit gyengébb a fizetés, mondta, de vasárnap nem kell dolgozni. Tudom, ma nem válogathatunk, örülünk, ha munkahely van. Nekünk azonban lehet és szabad kérni Istentől azt is: Uram, adj nekem olyan munkahelyet.

Mi is válasszuk el ezt a napot. Ne ezt az egy órát válasszuk el. Isten nem azt mondja az igében, hogy ezt az órát válaszd el, hanem azt mondja: a napot válaszd el. Miért fontos ez a gyakorlati életünkre nézve? Azért, mert ha nem választjuk el ezt a napot, akkor nehéz lesz az ideérés. Vannak, akik főznek a mai napon, vannak, akik reggel még szeretnének valamit elintézni, aztán a gyerekek is nehezen kelnek és öltöznek, és többször tapasztaltam, hogy ebből lesz a nagy kapkodás és idegesség. És lehet, hogy úgy érünk ide, hogy nincs időnk lecsillapodni, megnyugodni. Próbáljuk elválasztani amennyire tőlünk telik, és amennyire lehet, tegyük meg mindent azért, hogy ezt a napot elválasszuk a többtől, hogy ne késsünk el, hanem már az istentisztelet kezdetén feszülten figyeljünk arra, hogy Isten mit mond.

A külsőhöz tartozik, de meg kell említenünk azt is, hogy az istentisztelet ünnep. Azt mondja Isten: ezek az én ünnepeim, és kezdi a nyugalom napjával, mint a legfőbb ünneppel. Aztán elmondja a többi ünnepet. Ezért tartják elválasztottnak és ünnepi ruhában jövünk az alkalomra. Mert el van választva. Most mindenki értse ezt a saját nyelvén. Megtiszteltem Istent azzal, hogy ünnepre jövök. Az iskolában, ha ünnep van, akkor ünnepi ruhába kell menni. Miért? Mert március 15. van, vagy október 23. van. Ez nem azt jelenti, hogy divatbemutató legyen az istentiszteletből. Egy igét mondok: Az 1Mózes 41-ben van az az ige, hogy amikor a fáraó hívja Józsefet, akkor azt olvassuk: József megborotválkozott és ruhát váltott. Pedig egy istentelen ember elé ment, akinek csak földi hatalma van. Mi pedig az előtt az Úr előtt vagyunk, akié minden hatalom mennyen és földön. A királyok Királya és uraknak Ura.

Befejezésül: az istentisztelet másik célja azon kívül, hogy Istennek hódoljunk, előtte megálljunk, szent igéjével éljünk találkozzunk egymással. A közösség. Bármilyen kor legyen, ezt Isten nem fogja elengedni.

Ma sokat lehet hallani az ú. n. virtuális gyülekezetről. Azt olvastam, hogy virtuális úrvacsora is van már. Az ember leül a számítógép elé, elindít egy programot, maga elé teszi a kenyeret, a bort, és egy lelkész az interneten keresztül elvégzi a liturgiát, és mondja: vedd be a kenyeret, stb. — Ilyen a Bibliában nincs, nem azért, mert akkor még nem volt számítógép, hanem azért nincs, mert a mi örökkévaló Istenünk azt akarta és úgy gondolta, hogy a gyülekezet együtt legyen. Egyik ember a másik mellett legyen, hogy éljük meg, hogy mi választott nép, szent sereg vagyunk. És a másiknak is megváltója Krisztus, és őt is kihozta a bűn mélyéből, a kárhozatból. Milyen nagy a mi Istenünk hatalma, hogy amikor egymásra nézünk, ezt lássuk, és dicsérjük Istent, hogy akinek hatalmas tettei vannak, még őt is és engem is meg tudott szabadítani az ellenség kezéből.

Igen, külső dolog az is, amikor türelmetlenek vagyunk azon, hogy az istentisztelet rövid-e vagy hosszú. Valaki csak egy órára számít, és akkor is feláll, ha bármi

ISTENNEK TETSZŐ ISTENTISZTELET

történik. Olyan ez, mint amikor két ember beszélget és az egyik mindig az órát nézi. Az Úr beszél velünk, és én nézem az órát? Vajon nem hosszan beszél-e Isten? A gyerekek kérdezi a felnőttet: mikor lesz már vége? (Amikor a lelkész hosszan beszélt, egy nagypapa felelt rá: vége van már, kisfiam, csak nem tudja befejezni.)

Szánjátok oda a ti testeteket élő, szent, Istennek kedves áldozatul. Szánjuk oda az egész napot. És mi van a délutánnal? Délután mit tegyünk? A fiatalok jöhetnek ifi-órára, a felnőttek pedig olvashatnak, hallgathatnak olyan írásokat, amelyek építik őt. Vagy amit Jakab levelében olvasunk: meglátogathatunk valakit, írhatunk valakinek bátorító-biztató igéket, hogy majd hétfőn felfrissülve kezdjük el a hetet.

Utolsó mondat: egy kedves hívő teológiai professzor néhány sora arról, hogy miért tartunk istentiszteletet. Figyeljétek ezt a mondatot. Így írja Czeglédi Sándor: „Azért, hogy mint az alapokkal bíró város felé tartó zarándok csapat, újra és újra magunkba szívjuk a menny éltető levegőjét. Magunkba felvehessük az eljövendő világ erőit, és ezek az erők rajtunk keresztül beáradjanak a világ életébe.”

Hogy mint a menny felé tartó zarándok csapat, akik együtt tudjuk énekelni: testvérek, menjünk bátran. Felvehessük magunkba a menny éltető levegőjét, az eljövendő világ erőit, hogy ezek aztán egész héten beáradjanak rajtunk keresztül a világ életébe.

Adja az Úr, hogy így legyen. Tiszteljük, szeressük, kövessük Őt.

Énekeljük a 377,3 dicséretet.

Szakaszd el hát most is szívünket,
Minden érzésünket :/
A sok hiábavalóságtól,
E csalárd világtól,
Hogy az Igének hallgatói,
Légyünk megtartói;
Mely szívünkben gyökeret verjen,
Gyümölcsöt teremjen.

Imádkozzunk!

Áldunk a lehetőségért, Urunk, és a kegyelemért, amely megengedte nekünk ezt a lehetőséget, hogy istentiszteletünk legyen. Köszönjük, hogy ez abból fakad, hogy megismertetted magadat velünk. Hogy ki vagy te, és elmondtad, mit tettél értünk. Szentlelked által pedig hitet gerjesztettél a szívünkbe, újjászültél élő reménységre, hogy aztán tisztelhesünk téged.

Látod, Uram, hogy ez az istentisztelet a mi életünkben milyen akadályokkal van telve. Akadályoz bennünket a testünk, a világ, az ördög. Kérünk, segíts arra Lelked által, hogy megerősödjünk újból és újból, hogy egész életünk istentisztelet legyen, gondolatunk, beszédünk és bármilyen cselekedetünk is arról tegyen bizonyosságot, hogy téged ismerünk és tisztelünk.

Áldunk a gyülekezeti istentisztelet lehetőségéért, közösségéért. Köszönjük, hogy egy asztalnak a vendégei lehetünk. Kérünk, segíts abban, hogy ezen a napon feltöltekezzünk a menny levegőjével és az eljövendő világ erőivel, hogy rajtunk keresztül áradhass, hogy ragyogjon fényed szerte, hogy általunk is sok-sok árva szív békéjét benned meglelje.

Ámen.